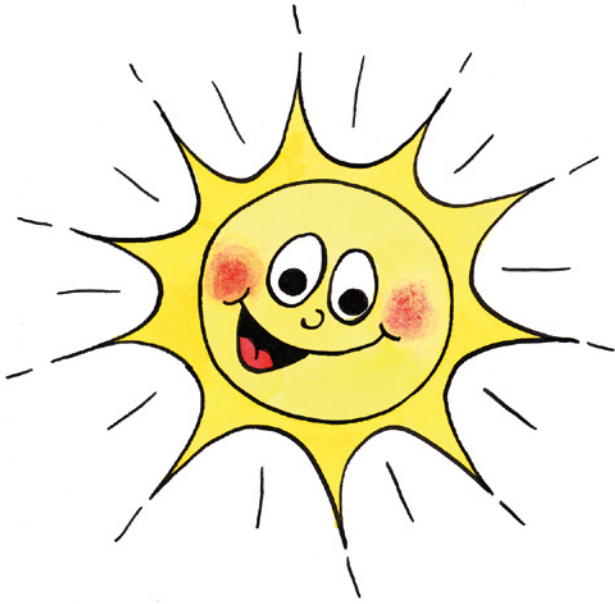

O Hafíkovi, statečném pejskovi

Helena Vrábková
Ilustrace Nela Korbelová

Vojtíškovi

O Hafíkovi, statečném pejskovi

Helena Vrábková
Ilustrace Nela Korbelová

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Helena Vrábková

O HAFÍKOVI, STATEČNÉM PEJSKOVI

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 6386. publikaci

Ilustrace Nela Korbelová
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 72
Vydání 1., 2016

Vytiskla tiskárna FINIDR, s.r.o., Český Těšín

© Grada Publishing, a.s., 2016
Cover Illustration © Nela Korbelová

ISBN 978-80-271-9451-3 (ePub)
ISBN 978-80-271-9450-6 (pdf)
ISBN 978-80-271-0263-1 (print)

Obsah

Předmluva	7
Příběh první, jak se stěhoval	9
Příběh druhý, jak se ztratil	17
Příběh třetí, jak šel k rybníku	27
Příběh čtvrtý, jak vyhrál závod	35
Příběh pátý, jak se skamarádil s Vojtíškem	43
Příběh šestý, jak šel do školy	51
Příběh sedmý, jak slavil Vánoce	61

Předmluva

Pejsek Hafík je vlastně Hafík II. Jméno podědil po tatínkovi Hafíkovi I. Hafík bydlí na dvoře u Marků v Pěkněnicích. Děti, vy ještě pejska Hafíka neznáte? Budu vám tedy o něm vyprávět, protože pejsků je mnoho, ale takový, jako je ten náš, ten je jenom jeden.

Na každý den v týdnu má pro vás Hafík připraven jeden veselý příběh. On je to totiž nejenom statečný pejsek, ale také veliký rošťák a nezbeda a zažívá překvapivá dobrodružství.

Tenhle náš milý Hafík je zkrátka jediný na světě a je tu jen a jen pro vás.

Příběh první, jak se stěhoval

Na dvoře u Marků v Pěkněnicích stojí v rohu u plotu hezká boudička. Bydlí v ní hodný pejsek Hafík. Hlídá vzorně dům i zahradu, prohání neposedné slepice, když se zatoulají ze dvorku, umí dokonce nosit domů ze schránky poštu a každého, kdo jde kolem, pozdraví svým štěkotem, protože i pejskové musí být slušní.

My lidé říkáme dobrý den nebo ahoj, pejsek na pozdrav zaštěká a má radost, když mu odpovíme.

Pan Marek ho má moc rád a paní Marková mu často nosí dobroty, nějaké ty piškotky a voňavou kostičku na zoubky. Hafík je velký kamarád s pejskem od vedle, sousedovou psí holčičkou Jůlinkou, malým bílým pejskem s černým čumáčkem. A jak celá léta kamarádili a přátelili se, tak se přihodilo, že se měli tak moc rádi, že se z té lásky narodila štěňátka. Takové malé chlupaté kuličky to byly. Bobík, Bobulka, Barča, Honzík a ten poslední, nejmenší, zatím jméno neměl, a proto mu říkali Pejsáčku. A štěňátka rostla jako z vody...

Bobíka a Bobulku si odvedl do hájovny pan hajný, Barča začala bydlet u pana školníka, aby mu hlídala neposedné žáky, Honzík se odstěhoval do města a Pejsáček zůstal s Jůlinkou sám. Hafík tatínek ho kontroloval přes plot a Jůlinka ho učila samé psí dovednosti. Pejsáček pěkně rostl, už byl pomalu tak velký jako Hafík, a povím vám, děti, byl to moc šikovný pejsek. Pan Marek tak na něho jednou koukal přes plot, potom se podíval na toho svého Hafíka a povídá si: „Já bych mohl mít Hafíky dva.“

A tak se taky stalo. Jůlinka vypravila malého Pejsáčka na cestu a pejsek šel s panem Markem domů. Jeho tatínek Hafík už vyčkával před boudou, až Pejsáčka přivítá.

„Tak a jsme doma,“ povídá pan Marek ve dveřích a paní Marková už nese Pejsáčkovi malý buřtík na uvítanou.

Haf, haf, haf, haf, pozdravili se oba pejsci.

„Mámo, nebudeme ale přece říkat tomu pejskovi Pejsáčku, to bude taky Hafík, je to celý táta, taky má takové bílé ťapky a špičku ocásku. Bude to tedy Hafík II.“

A bylo. Hafík I. a Hafík II. Ale jejdánáčky, kde budou bydlet? Přece mají jenom jednu boudičku a tam se nevejdou, přemýšleli pejskové usilovně.

„No, kluci, vy se na mě tak díváte, že vy nevíte, jak se do té boudy vejdete? Tam bude teď bydlet jenom Hafík II., aby se vyučil hlídání a ostraze domu. Ty, Hafíku I., budeš dneska spát s námi ve světnici a zítra tě odvezu k naší babičce. Je už stará, je jí v chaloupce smutno, bude vám spolu hezky. Jsi dobrý hlídač a babičku nám dobře ochráníš, Hafíku. A budeme se navštěvovat,“ vysvětloval pan Marek.

To se všem líbilo.

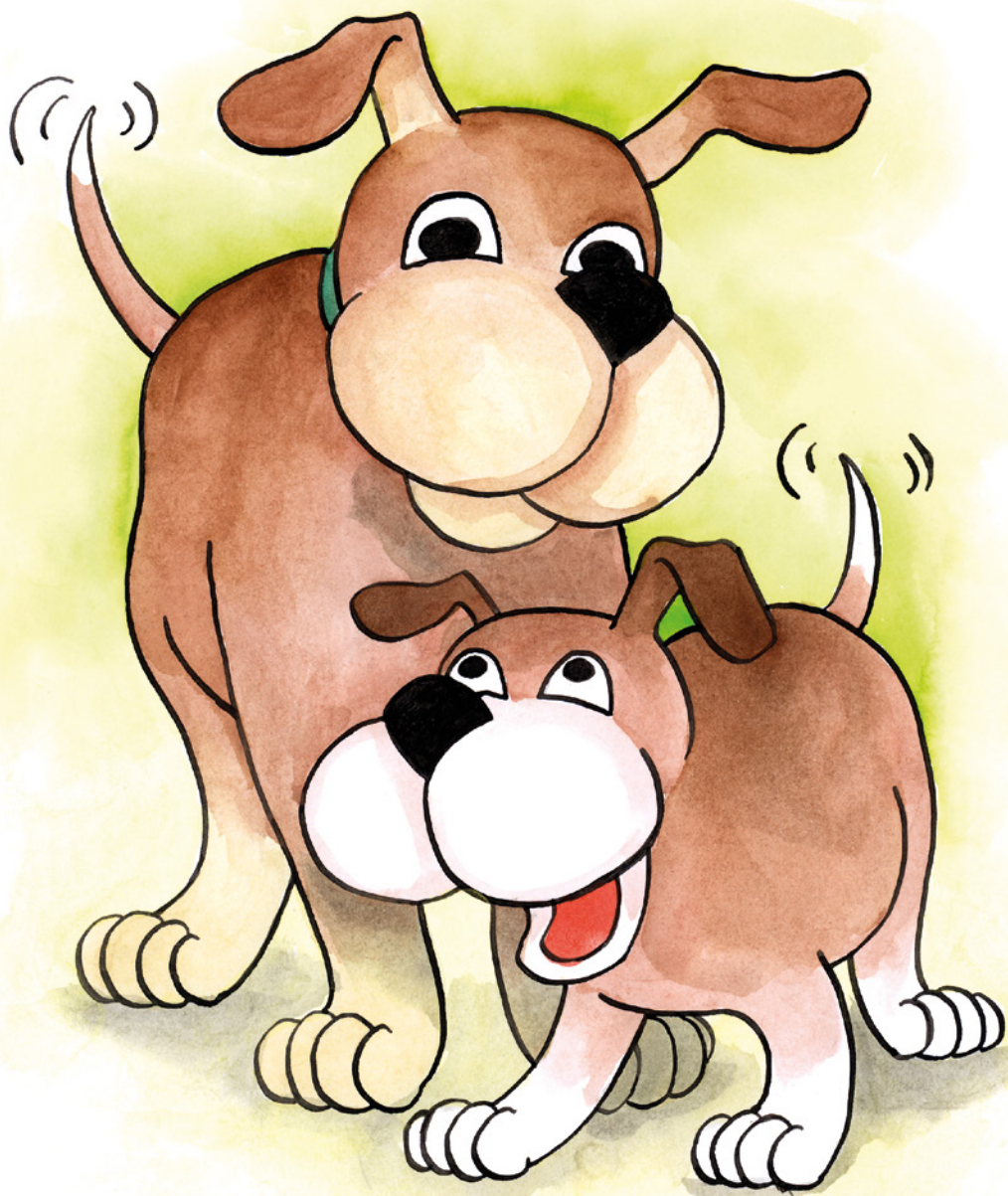

Přišel večer, trochu se už smrákalo, sluníčko zapadalo za nejvyšší kopce a na dvůr padl stín. Hafík I. odešel do světnice uvnitř domu a Hafík II. zůstal na dvoře v Pěkněnicích úplně sám. Ještě nikdy nebyl pryč od maminky. Zesmutněl.

Pejskové ale přece nemůžou plakat, musí být jako tatínek, musí v noci hlídat celý dům.

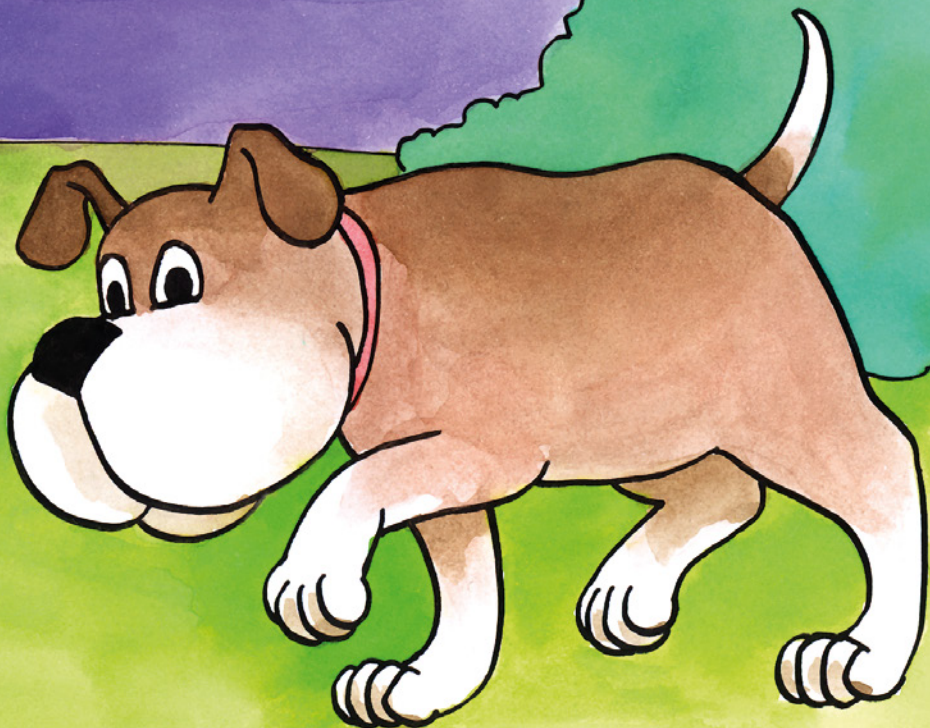
„Budu statečný pejsek,“ slíbil si Hafík.

Lehl si do své boudičky, složil si hlavu na pacičky a přivřel očička. Dvůr se začal tak zvláště rozplývat, začaly na něm růst buřtíky a cukrátky... Ale to už byl jenom Hafíkův sen. Však měl také Hafík za sebou náročný den.

Příběh druhý, jak se ztratil

Byla to už pěkná řádka dní od té doby, co se náš pejsek přistěhoval do služby k Markům. Dostal kolem krku pěkný obojek se psí známkou, kdyby se náhodou ztratil, aby ho našli. On to byl totiž moc veliký nezbeda, a hlavně neposeda.

Neposeda od slova neposedá. Náš Hafík byl rychlejší než vítr. Tu tam, tu sem, doleva, doprava, honil slepice stejně jako mouchy, plácal packou kdejakého mravence nebo broučka, aby ho chytil. Se všemi si chtěl hrát. Největší trápení měl ale pan Marek s tím, že to byl Hafík výzkumník. Nejraději zkoumal okolí domu, a kdyby to šlo, oběhl by dvakrát denně celou vesnici.

Musel být u všeho, co se kde děje. Jenom tak ležet u boudy nebo se procházet po dvoře, to ho pranic nebavilo. Pan Marek musel dávat velký pozor na vrátka, aby je nenechal otevřená. Už několikrát se stalo, že náš neposeda utekl.

